

CESTA VOJÁKA

MICHAL ČERNÝ

**PŘÍBĚH
ČESKÉHO
VÝSADKÁŘE:
OD VÝCVIKU
PO ZAHRANIČNÍ
MISE**

Cesta vojáka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Michal Černý
Cesta vojáka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Cesta vojáka

Příběh českého výsadkáře:
Od výcviku po zahraniční mise

Michal Černý

 C P R E S S

Brno
2017

BSAH

Předmluva	7
Povolávací rozkaz	9
Nástup na vojnu	13
První seskok	19
Druhý půlrok	25
Zpět v Chrudimi	29
Tři měsíce ve Vyšpointu	31
Příprava na první misi	34
První mise – duben až srpen 2007	39
Zpět v pracovním procesu	50
Druhá mise – Logar, březen až září 2009	55
Opět do práce	72
Třetí mise – Logar, březen až srpen 2011	80
Plain Hill (Holý kopec)	89
Nejčernější den	99
Příprava na čtvrtou misi	103
Kambodža	110
Čtvrtá mise – Bagram, duben až říjen 2016	116
Konec dobrý, všechno dobré	132
Poděkování	135

PŘEDMLUVA

TUTO KNIHU JSEM SE ROZHODL NAPSAT Z TOHO důvodu, že současná mládež už nemá představu o tom, co obnášela základní vojenská služba, co znamená vlastenectví, jaké to je zapřísahat se, že jste schopni nasadit to nejcennější, co máte – svůj život, při obraně vlasti a plnění úkolů spojených se službou v armádě. Jaké to vlastně je opustit své hnízdo v 18 letech a jít žít jinam, do daleko drsnějšího prostředí, než na jaké jste byli doma zvyklí.

Pokusím se čtenáři sdělit, jak jsem vstup do armády vnímal já sám, co mě k tomu motivovalo, co mě odrazovalo a jak jsem službu v armádě prožíval. Můj příběh není napsán ve stylu à la Rambo, ale podle skutečných událostí, které jsem prožil.

Ne nadarmo se říká, že armáda je pro vás jako rodina, jste s ní v jakémsi svazku a přizpůsobujete se jejím požadavkům, ať už jde o přestupy na pozicích a funkcích nebo v oblasti různých praporů či brigád. Je to spousta odříkání, povinností, které si lidé v civilu ani neumí představit.

Život s vojákem není jednoduchý a chtěl bych se pokusit vylíčit, jaké to vlastně je být manželkou vojáka, který má zatím jednu dceru (8 let) a zúčastnil se čtyř misí v Afghánistánu. Jedné čtyřměsíční a třech šestiměsíčních.

Jaké to je loučit se s tátou, na kterého je dcera zvyklá a má v něm oporu, a jaké je loučit se s mužem, který se doma stará o chod

domácnosti, a naopak jaké to je se s ním vítat a jak je kolikrát obtížné se začlenit zpět do normálního civilního života.

Popíšu vám zážitky jak ze základní vojenské služby, tak ze služby profesionální o několik let později, zážitky z misí a cvičení. Proto pokud uvažujete o tom jít do Chrudimi k výsadkářům a stále váháte nebo si nejste jisti v kramflecích: nebojte se a běžte do toho, čeká vás množství zážitků a sami poznáte, že se pro vás stane Chrudim a heslo „POT ŠETŘÍ KREV“ symbolem a budete na ta léta vzpomínat do konce života. Dokud to nezkusíte, nezjistíte, jestli na to máte či nikoliv.

Příjemné čtení

POVOLÁVACÍ ROZKAZ

PÍŠE SE ROK 1998 A ZAČÍNÁJÍ MOJE POSLEDNÍ PRÁZDNINY. Je mně čerstvých 19 let, štráduju si to na okresní vojenskou správu s dopisem, abych se dostavil kvůli ohlášení, kam půjdu na vojnu, a před komisi, která mě uzná schopného základní vojenské služby.

Nohy mám nějak těžký a cítím se, jako kdybych stál před oltářem a všichni čekali až řeknu ANO. Do kopce od vlakového nádraží se mi jde blbě a cítím, jak mi po zádech teče studený pot. Přemýšlím, co bude dál, co jim tam řeknu, chtěl bych k výsadkářům, říkám si v duchu, ale to chtějí snad všichni, každý chce být chlap a chce sloužit u elitní jednotky.

Konečně jsem dorazil na vojenskou správu, potkal jsem tam spoustu kámošů ze základky, dlouho jsme se neviděli, a tak jsme se dali do řeči. Jak se máš, co děláš, kam chceš jít sloužit... Byl jsem překvapený reakcí většiny kluků. Byl jsem jediný, kdo chtěl jít k výsadkářům. Ostatní to chtěli uhrát buď na modrou knížku (potvrzení od lékaře, že nejste schopni absolvovat základní vojenskou službu kvůli špatnému zdraví), odklad kvůli studiu nebo chtěli být blízko domovu, aby mohli být každý

víkend u mámy, anebo se někde zašít a být v klidu. Přitom většina kluků byla zdravá, hráli fotbal v místních okresních i krajských přeborech. Nechápal jsem tu vyčuranost, ulít se z vojny z tohohle důvodu.

Sešel jsem tam a přemýšlel o tom: všichni tady chtějí mít klid a chtějí to nějak uhrát, ale já chci k paragánům, připadal jsem si jako blázen a všichni kluci si to o mně asi mysleli taky. Bylo mi jedno, jak daleko budu od domova, jak často budu jezdit domů, jestli vůbec, chtěl jsem jediný: sloužit u elity, ať to stojí, co to stojí. Když už na tý vojně musím být, ať to stojí za to. Co na to řekne moje holka, že se třeba neukážu celý rok doma, tak horký to snad nebude. To se nějak udělá, hlavně se tam dostat.

Konečně na mě přišla řada, stojím před komisí v trenýrkách a deset lidí na mě kouká a něco si štěbetají, přistupuje ke mně doktor v bílém plášti a dívá se na mě. Ptá se: sportujete? Odpovídám: ano, hraji fotbal a trochu posiluji. Předkloňte se, prikazuje mi. To jsem provedl. Doktor zamyšleně říká: hmm, vypadá to, že máte skoliózu zad, nebolí vás záda? V duchu si říkám: sakryš, z toho paragáni asi nebudou. Odpovídám doktorovi, že záda mě nikdy nebolí a cítím se naprosto fit, odchází a zase si něco šušká, což neslyším. Dobře, oblečte se a počkejte v čekárně.

Vyjdou ven a říkám si: to je všechno? Proč se neptali, kam chci jít sloužit nebo co chci dělat? Po zhruba půlhodině vychází jeden kapitán do čekárny a říká: dobře, běžte domů, pošleme vám dopisy s povolávacím rozkazem a v něm se dozvíte, kde budete sloužit. Pro mě obrovské zklamání, neboť jsem asi přišel o možnost stát se výsadkářem.

Přišel jsem domů a tam všichni zvědaví: tak co, jak jsi dopadl? Byl jsem totálně bez nálady, a tak jsem jen odfrkl: dobrý, a zavřel se k sobě do pokoje. Přemýšlím: vymysli něco, nechceš přeci jít k zeleným, modrým ani jiným baretům, ale k červeným, tak jak to udělat...

Za několik dní jsem dostal úžasný nápad: naše fotbalové družstvo chlapů trénoval jeden voják z povolání, v té době v hodnosti kapitána, pan Jeník. Mohl bych za ním zajít a poptat se, přeci – líná huba holý neštěstí, jak říkal můj děda.

Sedám na vlak a mažu na okresní vojenskou správu, přemýšlím, mám mu koupit nějaký úplatek? Flašku, hmm, co když nepije, kafe, hmm, co když kafe nepije. Nekupuju nic a jdu rovnou tam. Klepu na dveře, ozve se „dále“. Vstoupím do dveří a vidím trenéra našich chlapů, poznává mě... naštěstí, a říká, ať si sednu a co mě k němu přivádí. Vsadím boty, že první věc, která ho napadla, je ta, že se chci ulejt z vojny.

Jsem nervózní a odpovídám mu na jeho dotaz: no víte, když jsem tu byl před pár dny, tak se mě nikdo nezeptal, kde bych chtěl sloužit nebo kam bych chtěl jít. Víte, já bych chtěl nebo musím se nutně dostat k paragánům, jedno kam, jen prostě chci sloužit u 4. brigády rychlého nasazení. Shovívavě se usměje, kouká do jakýchsi papírů a mezi listováním se mě ptá: letěl jsi někdy v letadle?

V tu chvíli si říkám: to by bylo skvělý, neletěl, odpovídám, hmm, kouká dál do papírů, takže ani nevíš, jestli bys byl schopnej z něj vyskočit s padákem na zádech. Nevím, ale určitě vyskočím, odpovím. Podívá se na mě a říká: dobře, žes přišel, mám tu poslední místo v Chrudimi, ale jestli mi tě pošlou zpátky, že ses podělal a nevyskočil z vrtulníku, tak si mě nepřej, povídá s úsměvem na tváři.

Já si v tu chvíli připadám, jako bych vyhrál 10 milionů ve sportce. Splnil se mi sen.

Za pár dní přichází povolávací rozkaz a v něm se píše: Dostavte se 1. 10. 1998 nejpozději do 12:00 hodin do kasáren v Chrudimi. V tu chvíli jsem úplně cítil, jak mi tluče srdce, jak mi hučí krev v uších, a necítil jsem snad ani ruce a nohy.

Obrovská euforie, zároveň strach. Za necelý dva měsíce nástup, kouknu na sebe, nevypadáš špatně, ale musíš vypadat líp. Hned balím věci do fitka a jedu do posilovny, celý prázdniny jsem se hecoval tím, že jdu k výsadbářům, a musím dřít, abych si neutrhł ostudu.

Poslední dny doma bylo peklo, mamka z toho byla špatná, jako bych šel do koncentráku, matky mají většinou i v tomhle věku své syny za malé klučiny, co mají potřebu chránit, s holkou to bylo všelijaký, neboť nebyla žádná záruka, že to oba vydržíme a já se budu mít

ke komu vrátit. Každý říkal, že vztahy na vojně končí, a strašili mě tím, což mi na psychice nepřidalo. Nicméně byl jsem plně odhodlaný do toho jít po hlavě, ať mě tam třeba sežerou i s chlupama. Těšil jsem se na to. Když člověk neví, do čeho jde, tak se na to těší.

NÁSTUP NA VOJNU

JE 1. 10. 1998, S BATOHEM VĚCÍ SI TO ŠINU NA VLAKOVÉ nádraží směr Hradec Králové, Pardubice, Chrudim. Opět potkávám spoustu kluků, které jsem potkal naposledy na vojenské správě a kterým se nepodařilo uhrát neschopnost nastoupit na vojnu. Povídáme si o tom, kdo jde kam nakonec sloužit, a jsou rozesetý téměř po celé republice: Havlíčkův Brod, Pardubice, Stříbro, Jínce a tak dále. Po chvilce mluvení s klukama dobrá nálada opadla a nálada klesala, čím blíže jsem byl k Chrudimi, tím hůře se mi dýchalo a byl jsem nervózní.

Vystupuji z vlaku a ptám se první postarší paní ve stánku s novinami: prosím vás, kde tady jsou kasárna. Paní se pousměje, asi ví, proč se ptám, a prozradí mi cestu, není to zrovna blízko, ale užívám si poslední chvíle klidu, civilu a pomalu jdu směrem kasino, jako bych šel na popravu.

Jsem zhruba sto metrů od brány a už je vidím, borce s kudlou za pasem a s červeným baretem, se širokými rameny a vypnutou hrudí. Napadá mě, že to jsou asi mazáci a že už něco mají za sebou, a trochu jim závidím postavy, ten nůž za pasem, hlavně baret na hlavě,

protože červený baret na hlavě v té době mohl nosit jen ten, kdo skákal s padákem, nebo služba na bráně nebo kdekoli jinde. (Poznámka: červený baret jste mohli u výsadkářů nosit, pouze pokud jste splňovali zdravotní klasifikaci A – schopen jako výsadkář a pokud jste aktivně skákali s padákem. Jakmile vám z jakéhokoli důvodu – třeba po úrazu – byla odebrána klasifikace A – schopen jako výsadkář, museli jste nasadit bigošku a chodit s bigoškou – klasická čepice s kšiletem. U výsadkářů nejméně oblíbený doplněk stejnokroje. Jediná možnost, kdy jste mohli nasadit červený baret, pokud jste nebyli aktivními výsadkáři, byla celodenní směna ve službě, například na bráně, na letišti, v autoparku. Po službě jste si opět nasadili bigošku.)

Blížím se k bráně, ti mazáci už po mně koukají, jako vězni po štíhlé blondýnce, a mně se skoro podlamují kolena, jdu dál a nedávám na sobě znát jakoukoliv nervozitu nebo dokonce strach, pozdravím, zdar chlapi, mám se tu dostavit na vojnu. Jeden z nich se usměje a zdvořile odpoví: jo, v pohodě, to jsi tu správně, tady se postav a počkej, až přijdou další, a pak si vás odvedou společně. Tak stojím, čekám asi deset minut, poslouchám na půl ucha, o čem se ti kluci baví, a v dáli vidím, jak přicházejí další a další nováčkové, a necítím se vůbec špatně, že vlastně ty obavy byly celkem zbytečný, vždyť ti kluci, co jsou na bráně, jsou celkem v pohodě.

Vkročím dovnitř a najednou si připadám jako v jiném světě – začalo to pravý rodeo v pravém slova smyslu, řev, řev a řev.

Dělejtééé, postavte se do řadyýý, nekecejtééé, pokluséém klus! Ale opakují povely, takže poklusééém, a všichni nováčci opakují klus!!! Vyrazili jsme na svý první kolečko kolem buzeráku, v oknech se to hemžilo mazáky, kteří na nás pokřikovali už ani nevím co.

Kolečko nebylo jedno, ale asi pět, v civilu, s batohem na zádech, svižnější tempo, než jsem byl zvyklý z fotbalu, žádný výklus. Kluci z Chrudimi jsou řádně vyběhaný. Říkám si: no potěš koště, to je masakr, běh zakončilo několik desítek kliků, až někteří nemohli, jsme tu sotva půl hodiny a už to tu nedáváme. Začalo hromadné střihání, respektive holení, všichni trojkou, žádná sprcha, hned nástup.

Z chodby další řev, dělejtééé, co vám tak trvá, nástup!! Ani jsem si nestihl zavázat tkaničky, což byl průser hned první den, další kliky, v téhle chvíli jsem jich měl za sebou tak stovku, ale chybami se člověk učí. Ostříhaný vlasy mě štípaly na límci teplákový bundy, kterou jsme museli mít zapnutou až ke krku, říkalo se jim švestky podle typické modré barvy, bylo k tomu teplo a jinak krásnej den.

Nastoupili jsme si před sklad s materiálem a tam jsme čekali v základním postoji, než odbaví všechny kluky před námi. Celkem vopruz, vzhledem k tomu, jak jsem už v té době nesnášel fronty v obchodě, tak ty fronty v obchodě byly slabý odvar proti tomuhle. Kdo chtěl kecat, tak klikoval, kdo už byl z kliků odvařenej, že nemohl, dřepoval. Jak se říká, mazáci si vždycky zajistili, aby byl všude klid a pořádek. Když jsem viděl prvního kluka, co nese všechen nafasovaný materiál, nevěřil jsem vlastním očím, narvaný batoh k prasknutí, co se nevešlo, měl ještě naházený ve spacáku a táhl ho za sebou, kolena se mu podlamovaly a ani to nemohl unést. Tak si říkám, co tam všechno může mít. Za pár hodin jsem se o tom přesvědčil sám. Ani jsem nevěděl, na co všechny ty věci budu potřebovat, položil jsem je ke skříni, že si je pak uložím. Byla už tma a měli jsme se dostavit odevzdat všechny civilní věci do balíku, který pošlou rodičům. Další neskutečná fronta, ach jo, jestli se tu bude pořád takhle čekat a pak zase spěchat, tak zešlím, to jsem ještě nevěděl, že to tak bude. Čas nám ale krátili klikováním a dřepováním, takže jsme tu frontu před sebou tlačili očima, aby se tenčila.

Další řev z chodby: náástup!! Tentokrát bylo už asi deset hodin večer a šli jsme k psycholožce k psychologickému vyšetření, v té době jsem to absolvoval poprvé, tak jsem ani nevěděl, co mě čeká. Na tři sta podobných otázek, akorát podávaných v jiném smyslu, kolikrát člověku zamotaly hlavu, že ani nevěděl, čím je a jaká je správná odpověď, byť se odpovídalo na zcela primitivní otázku. Blížila se půlnoc a narázil jsem na otázku, jak se v tuhle chvíli cítím. Řekl jsem si: To je fór, ne? Jak bych se asi měl cítit, vstával jsem ráno v pět, jedl jsem naposledy před 12 hodinami, to, že jsem před sedmi hodinami odebral stravu,

neznamená, že jsem ji i snědl, mám za sebou několik set kliků, dřepů a něco naběháno, hlava mi třeští jak střep a mám ze všeho tady nervy, dost blbě, ale nesmím na sobě dát znát, že mě to separuje za živa a že bych tu nejradši poslal všechny někam a jel domů, napsal jsem tedy, že jsem unaven, ale jinak v klidu.

Pak jsme měli kreslit strom a postavu člověka, vím, že jsem tehdy nakreslil smrk, protože mi připomínal Vánoce, a kulturistu, neboť jsem měl rád hroudy svalů, a přišlo mi to lepší než nakreslit pavouka jako většina kluků, což by dnes u nějakého psychologického vyšetření bylo asi špatně.

Konečně jsme se dostali do postele, v banánech samozřejmě, to bylo takové žluté pyžamo, zapnuté až ke krku, pro ty, co byli zvyklí spát nazí nebo jen v triku jako já, celkem šokující záležitost.

Ulehl jsem, nohy mě pálily, v hlavě třeštilo. Jak teď mám asi jako usnout, kluci pořád žvanili. Rozlítý se dveře, v nich stál dozorčí patra, opět mazák, a bylo nám sděleno, že pokud nebudeme okamžitě spát, budeme klikovat, skvělý, i spaní na povel.

Spal jsem asi tři hodiny, když se opět rozlítly dveře a dovnitř vlítl dozorčí a křičel ze všech sil: budiiiiiéééek!!! Mlátil při tom do esusu železnou lžící.

Málem jsem spadl z postele, jak jsem se lekl. Být za pět minut po probuzení připravený na ranní rozcvičku, na běh, kliky, dřepy, kačáky, žabáky, žádný med, ale koukal jsem na to tak, že v tom nejsem sám, že nás tam je sto a všichni jsme na stejný lodi.

Rozcvička masakr, před očima mně litaly mžitky, chtělo se mi blejt, našťěstí nebylo co, tak jsem se jen dávil. Ten den byl potom volnější, neboť nás přerozdělovali k určitým kurzům a funkcím, já jsem byl vybrán na kurz řidiče, a tak po třech dnech v Chrudimi jsem nastoupil na řidičský výcvik do Pardubic na délku dvou měsíců. Trochu mě to mrzelo, ale co se dalo dělat.

V kurzu nás sverepě učili, jak ovládat vojenský terénní automobil Land Rover, takže spíš řidičák než vojna, i když rajony se musely dělat všude. Jako například klepat listí ze stromů jako švestky, abychom

nemuseli hrabat stokrát za den. O víkendech jsme měli hospodářské dny, které spočívaly v tom, že se muselo všude precizně uklidit. Kontrola probíhala s bílou rukavičkou. Rozcvičky byly asi všude stejné, neboť jsem nepoznal žádný rozdíl v náročnosti. Všude prostě záběr. Jednou jsem se neudržel při jedné z rozcviček a řekl jsem nahlas, že si dělaj prdel, a musel jsem se přihlásit, že jsem to řekl já, je jasné, že už jsem to nikdy potom neřekl. Zchytal jsem trest – klikování a dřepování do omdlení.

První měsíc neustále nácviky na přísahu, po buzeráku jsme nachodili, respektive napochodovali desítky kilometrů, jen abychom si neuzřízli ostudu na přísaze, kam měli přijet všichni rodinní příslušníci, babičky a dědečkové, ti byli na své vnuky obzvláště hrdí. Po přísaze první víkend doma, labůžo, spal jsem do deseti hodin, k obědu kachna se zelím a knedlíkem, žvejkám ten oběd a říkám si, že se mi moc nechce zpátky, ale co, utekl měsíc, uteče i těch jedenáct, ještě jsem nezažil nic, a hlavně, stále jsem neměl nárok na červený baret, což mě hryzalo asi nejvíc ze všeho.

Dva měsíce utekly jako voda a měl jsem se vrátit zpátky do Chrudimi do svého domovského útvaru z řidičského kurzu. Tedy jako řidič. Když jsem se starších kluků ptal, jestli nevědí, zdali si skočím z letadla, když jsem řidič, hodili mě do klidu a odpověděli: neboj se, v Chrudimi se víc naběháš, než najezdíš autem. No nevím, jestli mně to přidalo na klidu, ale asi jo, měl jsem šanci.

Návrat do kasáren byl celkem stresující, neboť opět nové prostředí a zvykání si na nové obličej. Z kurzu se nás vrátilo pár, pár řidičů.

Hned v pondělí jsme jeli do vojenské nemocnice na lékařské vyšetření, zda jsme vůbec schopní stát se výsadkáři a zda nás pošlou na výsadkový kurz. Doktor znovu otravoval s mojí skoliózou, ale nakonec řekl, že to není zas tak zlý a dnes to má každý druhý. Verdikt, schopen jako výsadkář. Jo!! Další úspěšný krok.

Dostali jsme se do kurzu a začali nás učit: parakotouly po doskoku na zem, střetávání výsadkářů ve vzduchu, přistávání na různé typy překážek, ať už se jedná o elektrické vedení, stromy, střechu nebo